

In tedaj iz dvorca Boja stopi,
Boja, Ivo majka sivih las,
dragocen nakit ji v roki sije,
milo prosi nje pobožni glas:

„S tem nakitom sem nekoč krasila
svoje grudi, ko mi cvel je maj.
Ta spomin najdražji let mladostnih
ceni v zvišek ti darujem zdaj!“

„Ni dovolj?“ bolestno vpraša Ivo.
„Svojo sabljo — svoje hiše čast —
ti navržem, Kulin, in dovoli,
da mi sužnji zopet bodo last!“

„Vse, kar tu leži, vse je premalo,
to za tristo je, za Stanko ne!
Dam jih tristo, Stanka mi ostane,“
Kulin mrzlo v kneza se ozre.

Mati Boja solze vroče lije:
„Solze te iz majkinih oči
naj pretočijo se v niz draguljev,
še te solze, Kulin, vzemi ti!“

Tiho . . . Ivo v dom poslednjič plane,
s sveto se podobo vrne spet
in prinese z njo srebrn lesteneč,
ki ji svetil je od davnih let . . .

„Ivo, sinko, čuj me, kaj si storil!
Dom razrušil si do golih tal!“
majka Boja žalostna zastoče,
skloni jo k podobi srčna žal.

Od podobe pa se več ne dvigne,
v boli počl materi srcé . . .
„Daroval največji sem zaklad ti!“
Ivo Kulinu s ponosom dé.

„Dosti, Ivo!“ Kulin naglo dahne,
„konec bede tvojih je sirot!
Sužnje si odkupil — vsi so tvoji!“
Vzame ga od Kneževiča pot . . .

E. Gangl.

Na paši.

Vsa zelena je lozica,
pridno pasi se, kozica!
Le oberi, kar te miče,
tudi brstje raz grmiče,

da napaseš se do mraka.
Težko že mladiček čaka,
ker je lačen, da je joj
in se joka za teboj.

Fr. Ločniškar.